

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 419/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného advokátskou kanceláriou Hronček & Partners, s. r. o., Kálov 1, Žilina, IČO 47 248 327, v mene ktorej koná advokát JUDr. Róbert Hronček, proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 2 C 209/2013 z 23. marca 2021, uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 10 Co 74/2021 z 15. júla 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 8/2022 z 29. júna 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 26. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 C 209/2013 z 23. marca 2021 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“), Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Co 74/2021 z 15. júla 2021 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Cdo 8/2022 z 29. júna 2022 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“ alebo spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že na okresnom súde v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy vedenom pod sp. zn. 2 C 209/2013 ako žalobca v 2. rade vystupoval sťažovateľ proti žalovanej v 1. rade – Slovenskej republike, Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Žilina a žalovanej v 2. rade – Slovenskej republike, Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky. V procesnom postavení žalobkyne v 1. rade bola matka sťažovateľa. Žalobcovia sa v uvedenom konaní domáhali náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia pri zaobchádzaní so sťažovateľom v trestnom konaní. Nesprávny úradný postup žalobcovia odôvodňovali tým, že žalobkyňa v 1. rade (matka sťažovateľa) bola v trestnom konaní sťažovateľom splnomocnená na zastupovanie, no napriek tejto skutočnosti úradné listiny, rozhodnutia ani iné dokumenty neboli doručované matke sťažovateľa ani sťažovateľovi samotnému, ktorý sa navyše v tom čase nachádzal vo väzbe.

3. Okresný súd podanú žalobu v poradí druhým uznesením odmietol. Rozhodnutie okresného súdu bolo uznesením krajského súdu potvrdené. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie z procesných dôvodov odmietol s odôvodnením, že sťažovateľ nie je oprávnenou osobou na podanie dovolania, a to z dôvodu, že výrok odvolacieho súdu zostal vo vzťahu k sťažovateľovi nedotknutý.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zotrval na tvrdení, že orgány činné v trestnom konaní nesprávnym úradným postupom porušili jeho právo na spravodlivý proces. Okresnému súdu a krajskému súdu následne sťažovateľ vyčítal, že vo svojich rozhodnutiach „*nekonštatovali, resp. nechceli konštatovať*“ porušenie jeho práv v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Podľa názoru sťažovateľa sa všeobecné súdy vysporiadali s argumentáciou žalobkyne v 1. rade, no nevysporiadali sa so skutočnosťou, že písomnosti orgánov činných v trestnom konaní neboli doručované ani samotnému sťažovateľovi ako žalobcovi v 2. rade. Okresný súd sa podľa názoru sťažovateľa odklonil od záväzného právneho názoru krajského súdu vysloveného v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí. V tejto súvislosti uviedol, že „*O to zarážajúcejšia je tá skutočnosť, že uvedené rozhodnutie bolo Krajským súdom v Žiline potvrdené, a to aj napriek tomu, že nedostatky, ktoré v predchádzajúcom rozhodnutí Odvolací súd konštatoval a ktorých existencia spôsobovala porušenie práva na spravodlivý proces, neboli odstránené.*“.

V závere ústavnej sťažnosti konštatoval, že aj najvyšší súd porušil jeho základné práva, pretože sa odmietol zaoberať dovolacími argumentmi.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami, ktorými v konečnom dôsledku bola odmietnutá jeho žaloba o náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu.

6. Podľa § 123 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľ k ústavnej sťažnosti musí pripojiť aj kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

7. Sťažovateľ napriek tomu, že je zastúpený v konaní pred ústavným súdom kvalifikovaným právnym zástupcom, k ústavnej sťažnosti nepripojil žiadne z napadnutých rozhodnutí. Z citovaného § 123 zákona o ústavnom súde vyplýva, že „*Predloženie napádaného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkazu o inom zásahu orgánu verejnej moci, proti ktorým ústavná sťažnosť smeruje, je tak zákonom danou obligatórnou podmienkou konania pred ústavným súdom. Nepripojenie kópie napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo dôkazu o inom zásahu, ktorého prieskumu sa sťažovateľ domáha, je v rozpore s § 123 ods. 3 ZoÚS a je, resp. môže byť samo osebe dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) ZoÚS, ak ústavný súd nebude zastávať názor, že je vhodné sťažovateľa vyzvať v zmysle § 56 ods. 3 ZoÚS, aby tento nedostatok ústavnej sťažnosti odstránil.*“ (MACEJKOVÁ, I., BÁRÁNY, E., BARICOVÁ, J., FIAČAN, I., HOLLÄNDER, P., SVÁK, J. a kolektív. *Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár*. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020, s. 920.).

8. Vzhľadom na to, že sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepripojil prílohy, ktoré sú obligatórnymi náležitosťami podania ústavnej sťažnosti, a s prihliadnutím na kvalifikované právne zastúpenie je potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd zdôrazňuje, že nedostatok zákonom predpísanej náležitosti, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Ako už bolo uvedené, túto úlohu plní práve inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, III. ÚS 440/2015, II. ÚS 51/2022).

9. V záujme zachovania princípu hospodárnosti ústavný súd nepristúpil k výzve sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podania, ale sám dohľadal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu na verejne prístupnom portáli najvyššieho súdu. Z napadnutého uznesenia vyplynulo, že najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa predovšetkým z dôvodu, že nebol oprávnenou osobou na jeho podanie. Sťažovateľ totiž proti uzneseniu okresného súdu odvolanie nepodal. Výrok uznesenia okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľovi nadobudol právoplatnosť 28. apríla 2021. Odvolanie proti uzneseniu okresného súdu podala iba žalobkyňa v 1. rade, čo výslovne konštatoval vo svojom uznesení aj krajský súd. Najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal aj na § 421 ods. 2 CSP, podľa ktorého dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP. V posudzovanom prípade bol dovolací prieskum vylúčený tiež z dôvodu, že okresný súd napadnutým uznesením odmietol neúplné podanie žalobcov (žalobcovia neodstránili vady podania ani po výzve okresného súdu), teda boli splnené aj podmienky na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. c) CSP.

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd rozhodol tak, ako mu to výslovne Civilný sporový poriadok umožňuje, a že napadnuté uznesenie nesignalizuje žiadne z porušení práv označených sťažovateľom, čo predstavuje dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu